

HỒI THỨ HAI TRĂM LINH BA

QUY TÂN THỤ MÚA KIẾM CẮT BÀO

Vi Tiểu Bảo nói :

- Phải rồi ! Ngô Tam Quế là...

Gã đột nhiên dừng lại vì nghĩ tới nếu mình buột miệng nói hết câu để chiếm phần tiện nghi thì tất làm cho sư phụ phải bực mình. Gã liền lảng sang chuyện khác:

- Nếu ba vị đã dùng cơm rồi thì chúng ta qua đông sảnh uống trà.

Quần hùng sang ngồi bên đông sảnh uống trà và ăn bánh xong, Vi Tiểu Bảo liền cho tùy bộc lui ra và dặn chúng nếu không hô hoán thì bất cứ là ai cũng đừng cho vào.

Trần Cận Nam lại phái mười mấy người trong hội canh gác chung quanh sảnh đường và trên nóc nhà rồi đóng cửa cài then, cùng quần hùng ngồi vào bàn thương nghị đại sự.

Trước hết ông giới thiệu vợ chồng Quy Tân Thụ cùng mọi người trong Mộc Vương phủ, tuyệt không nhắc đến vụ Ngô Lục Kỳ.

Vợ chồng họ Quy tuy ẩn cư đã lâu ngày mà bọn Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân vẫn đem lòng ngưỡng mộ, giữ thái độ cực kỳ cung kính.

Quy nhị nương lên tiếng trước :

- Ngô Tam Quế cất quân từ Vân Nam đánh vào Hồ Nam, Tứ Xuyên, binh tướng rất là hùng mạnh. Dọc đường phá lũy cướp thành dễ như chẻ tre. Ngày trước tuy Ngô Tam Quế đầu hàng bọn Thát Đát để mất giang sơn nhà Đại Minh, gây lên tội ác rất lớn, nhưng hẳn cũng là người Hán như chúng ta. Theo ý kiến của Quy nhị gia thì chúng ta hãy tiến vào Hoàng cung đâm chết Hoàng đế Thát Đát khiến bọn chúng như rắn mất đầu, rối loạn cả lên, rồi tiếp tục đánh giết đoạt lại giang sơn. Chưa hiểu cao kiến của các vị thế nào ?

Mộc Kiếm Thanh hỏi :

- Dĩ nhiên chúng ta phải giết Hoàng đế Thát Đát, nhưng hiện giờ tên gian tặc Ngô Tam Quế đẩy quân tạo phản mà giết Hoàng Đế ngay thì có khác gì viện trợ gian tặc ?

Quy nhị nương đáp :

- Ngày trước Ngô Tam Quế sát hại Mộc Vương gia, dĩ nhiên Mộc công tử không chịu tha hãn, nhưng việc lớn ngày nay là sự phân biệt kẻ Mãn người Hán. Chúng ta hãy giết hết bọn Thát Đát rồi thung thả tính đến việc đối phó Ngô Tam Quế cũng chưa muộn.

Liễu Đại Hồng lên tiếng :

- Giả tử Ngô Tam Quế khởi binh đắc thắng, tự tiện lên làm Hoàng đế rồi, sau muốn đưng đến hãn thật không phải chuyện dễ dàng. Theo thiên kiến của văn bối thì chúng ta hãy để bọn Ngô Tam Quế và bọn Thát Đát chém giết lẫn nhau tới bờ, chúng ta đóng vai ngư phủ thủ lợi. Vì thế văn bối tưởng hiện giờ mình không nên hành thích Hoàng đế Thát Đát ngay.

Liễu Đại Hồng tuy râu tóc bạc phơ, nhưng vợ chồng Quy Tân Thụ nổi danh đã lâu, lão đối với hai nhân vật này tỏ vẻ cực kỳ cung kính mới tự xưng là văn bối.

Bọn Mộc Vương phủ có mối thù sâu tựa bể với Ngô Tam Quế đều muốn nhìn thấy hãn bị tiêu diệt trước, nên ai cũng đồng ý theo quyết định này.

Quy nhị nương nói :

- Ngô Tam Quế dựng cờ khởi nghĩa chinh thảo quân Hồ lỗ để trung hưng nhà Đại Minh, phò tá Chu Tam Thái tử lên ngôi. Đây là hịch văn của Ngô Tam Quế đẩy quân đánh giặc. Xin các vị coi đi !

Mụ nói rồi rút trong mình ra tờ giấy trắng lớn trải trên bàn.

Trần Cận Nam cất tiếng đọc :

- "Nguyên tổng binh trấn thủ Sơn Hải quan, nay phụng chỉ lãnh chức đại nguyên soái, tổng thống Thủy lục quân khắp thiên hạ, đánh giặc Hồ Lỗ, trung hưng Đại Minh, Đại tướng quân Ngô truyền hịch cho văn võ quan viên cùng quân dân khắp thiên hạ được biết:

Bản trấn đội ân sâu của nhà Đại Minh đòi đòi tập Tước trấn thủ Sơn Hải quan...

Trần Cận Nam biết phần lớn quân hào không thông văn mặc nên đọc tới đâu giải thích tới đó. Ông giải thích rõ ràng xong đoạn đầu rồi tiếp tục đọc xuống dưới.

Đoạn kế tiếp hịch văn nói về vụ Lý Tự thành đánh phá Bắc Kinh. Vua Dùng Trinh châu trời. Hấn vì việc báo thù cho quân phụ nên bắt đắ dĩ phải mượn quân Mãn Thanh để đánh phá Lý Tự Thành.

Đoạn sau bài hịch văn nói :

- " May mà tên cừ khôi thất bại, bản trấn đang định lựa chọn tự quân kế thừa nghiệp lớn và gia phong phiên quốc, cắt đất đền ơn chúa Mãn. Không ngờ Hồ lỗ xảo quyết, trái nghịch thiên đạo, phải bội minh ước, đã thừa cơ nội bộ không hư, chiếm cứ Yên Kinh. Chúng lại lấy cấp thần khí của tiên triều, biến đổi áo xiêm Trung Quốc. Bản trấn biết mình lầm lỡ rước voi đuổi cạp và mang tội ôm rơm chữa cháy ..."

Quy nhị nương xen vào :

- Sau Ngô Tam Quế tự biết lỗi lầm về vụ mượn quân Mãn Thanh để phá Lý Tự Thành, nhưng tiếc là đã chậm mất rồi, hối hận cũng không kịp nữa.

Liễu Đại Hồng hăng dặng lên tiếng :

- Tên gian tặc này miệng lưỡi giả dối quyết nói rất dễ nghe, nhưng toàn là luận điệu giả dối.

Quy nhị nương không lý gì đến lão, giục Trần Cận Nam :

- Trần Tổng đà chúa ! Xin tổng đà chúa đọc tiếp đi !

Trần Cận Nam dạ một tiếng rồi đọc tiếp :

- " Bản trấn lòng như dao cắt, giận mình học máu, hối hận thì sự dĩ rồi. Sau muốn đảo qua đánh ngược lên Bắc, quét sạch lũ hôi tanh thì vừa gặp Tam Thái tử của tiên hoàng.

Năm Thái tử lên ba tuổi, Tiên hoàng đã thích chữ vào đùi để làm ký hiệu trên trọng ủy thác. Bản trấn uống máu nín nhịn, nuôi chí chờ thời, lựa tướng luyện binh, mật đồ hưng phục. Từ đấy đến nay đã ba chục năm.

Liễu Đại Hồng nghe tới đây không nhẫn nại được nữa, vỗ bàn lớn tiếng :

- Nói láo ! Nói láo ! Hắc là một tên gian tặc lòng lang dạ thú, trời đất không dung. Nếu hắc quả có một chút tâm địa hưng phục nhà Đại Minh thì sao ngày trước lại sát hại Vĩnh Lịch Hoàng đế, Vĩnh Lịch Thái tử ? Việc này khắp thiên hạ đều biết hết. Hắc còn chối cãi được chăng ?

Quần hùng thấy Liễu Đại Hồng râu tóc dựng đứng cả lên đều tâm phục khẩu phục là người trung nghĩa. Ai cũng nghĩ rằng mười hai năm trước đây Ngô Tam Quế đã đem cha con Vĩnh Lịch Hoàng đế ra chợ Côn Minh xử tử thì chẳng còn cách nào chối cãi được.

Quy nhị nương nói :

- Lời nói của Liễu đại ca quả đã không lầm. Ngô Tam Quế nhất quyết chẳng phải trung thần nghĩa sĩ. Dù là đứa trẻ lên ba cũng đã biết rồi. Chúng ta đi hành thích Hoàng đế Thát Đát chỉ vì mục đích duy nhất là phản Thanh phục Minh, tuyệt không có ý trợ lực cho Ngô Tam Quế lên làm Hoàng đế.

Trần Cận Nam nói :

- Để tại hạ đọc xong bài hịch văn rồi chúng ta sẽ thương nghị kỹ càng.

Ông nói rồi đọc tiếp :

- " Nay Hồ chúa vô đạo, gian tà lên cao. Kẻ sĩ trung nghĩa bị hạ xuống thấp , những quân ty tiện, thân hèn sâu, cái phận mọn kiền ruồi lên làm chức lớn ...

Ông đọc tới câu này liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Câu này trong hịch văn nhắc tới người rồi đó.

Vi Tiểu Bảo lắng tai nghe sư phụ đọc hịch văn, chỉ chú ý đến giọng lên bổng xuống trầm , thanh điệu lọt tai, còn chẳng hiểu gì mấy. Bây giờ gã thấy sư phụ nói trong bài hịch của Ngô Tam Quế có nhắc đến mình, gã không khỏi vừa kinh hãi vừa mừng thầm, vội hỏi :

- Thừa sư phụ ! Hắc bảo đệ tử làm sao ? Dĩ nhiên lão con rùa đó nói đệ tử chẳng ra gì.

Trần Cận Nam đáp :

- Hắc bảo những người tử tế có học vấn và có đạo đức đều làm quan nhỏ như hạt vừng hạt đậu. Còn kẻ vô tích sự , hèn mạt đệ tiện lại làm quan to. Hắc chẳng nói người thì còn ai vào đây ?

Vĩ Tiểu Bảo lại hỏi :

- Còn chính lão thế nào ? Quan chức của hắc lớn hơn đệ tử nhiều mà so với đệ tử hắc còn vô dụng hơn thì sao ?

Quần hùng nghe nói đều phì cười. Có người nói :

- Trong triều đình Thất Sát, chẳng ai quan tước cao sang bằng Bình Tây thân Vương.

Trần Cận Nam lại tiếp tục đọc nốt đoạn chót :

- " Núi thăm sông sâu, mẹ la con khóc. Thậm chí sao chổi xuất hiện.

" Thượng thiên phần nộ, thổ liệt sơn băng. Địa hạ oán hờn, cỏ cây ngơ ngác.

" Bản trấn trông lên ngó xuống, dốc dạ trung thành, trừ bạo cứu dân , thuận lễ Trời và hợp lòng người. Gặp buổi đầu xuân, ngày lành tháng tốt, cung phụng Thái tử, tế cáo thiên địa, lên ngôi đại bảo, mở nghiệp nhà Châu.

Ông đọc xong lại giải thích hết đoạn chót.

Trong bọn quần hùng, ngoại trừ Trần Cận Nam và Mộc Kiếm Thanh là hai nhân vật học vấn uyên thâm, còn toàn những người ít khi đọc sách. Ai cũng cảm thấy bài hịch văn nói đâu ra đó, nhưng có chỗ không đúng, mà chẳng hiểu sai trật thế nào, không diễn ra được.

Mộc Kiếm Thanh trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng :

- Trần Tổng đà chúa ! Hắc đã đưa Chu Tam thái tử lên ngôi đại bảo mà sao lại không khôi phục quốc hiệu Đại Minh, tự đổi quốc hiệu thành nhà Châu ? Chỗ này thật sơ hở rất lớn. Huống chi Chu Tam thái tử mà hắc nói đây chưa rõ chân giả. Chẳng ai mắt thấy tai nghe. Đột nhiên hắc đưa Chu Tam thái tử ra một cách rất

hàm hồ. Chắc là Ngô Tam Quế kiếm một thằng nhỏ chưa hiểu việc đời làm Chu Tam thái tử để hiệu triệu quốc dân. Thực sự Chu Tam thái tử nào đó chỉ là bù nhìn.

Quần hùng đều gật đầu khen phải.

Quy nhị nương nói :

- Ngô Tam Quế dùng Chu Tam thái tử làm bù nhìn là một điều chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa, bất luận chân hay giả cũng vậy mà thôi. Có điều Chu Tam thái tử đâu phải là đứa con nít. Đức Tiên hoàng tuần quốc đến ba chục năm, nếu đúng Chu tam thái tử thật thì nay ít ra cũng đã ngoài ba mươi tuổi.

Vì Tiểu Bảo xen vào :

- Người ngoài ba chục vẫn là trẻ nít không hiểu việc đời sao lại không có ?
Hà hà ...

Gã nói rồi liếc mắt nhìn Quy Chung.

Trong quần hùng có mấy người không nhìn được phải phì cười.

Quy nhị nương lông mày dựng ngược đã toan phát tác, nhưng mục nghĩ lại nhận thấy lời Vì Tiểu Bảo nói đúng. Thằng con bảo bối của mục đã ngoài ba chục tuổi mà vẫn còn là đứa trẻ nít không hiểu việc đời. Bất giác mục buông tiếng thở dài.

Quần hùng tiếp tục thương nghị hồi lâu. Người thì chủ trương hãy mượn tay Vua Khang Hy trừ khử Ngô Tam Quế trước. Kể lại bảo tuy Ngô Tam Quế gian ác nhưng cũng là người Hán, nên giúp hắn đánh đuổi quân Thát Đát, khôi phục lại giang sơn rồi sẽ trừ diệt hắn sau. Vì chính kiến bất đồng nên cuộc nghị luận hồi lâu vẫn chưa đi tới quyết định.

Sau mọi người đều chăm chú nhìn Trần Cận Nam vì ai cũng biết ông là nhân vật túc trí đa mưu, tất có cao kiến đưa ra đề nghị xác đáng.

Trần Cận Nam nói :

- Chúng ta phải lấy giang sơn làm trọng. Nếu bây giờ giết chết Vua Khang Hy ngay thì dĩ nhiên thanh thế Ngô Tam Quế nổi lên như sóng cồn. Một đảng Trịnh vương gia ở Đài Loan cũng vượt biển chinh tây, tiến vào Mân, Triết, đánh thẳng lên Giang Tô. Thế là hai mặt đông tây giáp kích, nhất định bọn Thát Đát phải tan vỡ ...

Ông dừng lại một chút rồi tiếp :

- Khi đó nếu Ngô Tam Quế tiến vào thành mà muốn tự xưng Hoàng đế thì binh lực của Trịnh Vương gia, thêm vào anh hùng các lộ như Mộc Vương phủ, Thiên Địa Hội cũng khó lòng kiềm chế được tên gian tặc biết làm thế nào ?

Tô Cương lạnh lùng hỏi lại :

- Trần Tổng đà chúa nói vậy phải chăng là tính giúp cho Trịnh Vương gia ở Đài Loan?

Trần Cận Nam nghiêm nghị hỏi lại :

- Trịnh Vương gia nổi tiếng khắp thiên hạ vì lòng trung nghĩa, chẳng lẽ Tô huynh không tin được chăng ?

Tô Cương đáp :

- Trần tổng đà chúa dốc lòng trung trinh nghĩa hiệp ai cũng khâm phục. Nhưng chung quanh Trịnh Vương gia rất nhiều kẻ tiểu nhân gian trá đê hèn thì làm thế nào?

Vĩ Tiểu Bảo không nhìn được cũng lên tiếng :

- Lời Tô gia quả nhiên rất đúng. Tỷ như Nhất Kiếm Vô Huyết Phùng Tích Phạm và ngay con Trịnh Vương gia đều chẳng phải hảo nhân.

Trần Cận Nam thấy gã không phụ họa với mình hơi lấy làm ngạc nhiên, nhưng ông nghĩ lại thì nhận xét của gã không sai lầm. Bất giác ông buông tiếng thở dài.

Quy nhị nương nói :

- Việc đuổi quân Thát Đát là hệ trọng hơn hết. Còn ai lên làm Hoàng đế chúng ta chưa cần nghĩ tới. Nói một cách khác là việc phản Thanh nhất định là phải làm ngay. Còn phục Minh hay không phục Minh để sau hãy thương nghị. Vua Dùng Trịnh nhà Đại Minh thật ra cũng chẳng có gì xứng đáng.

Trần Cận Nam và quần hào ở Mộc vương phủ trước nay dốc dạ trung trinh với họ Chu nhà Đại Minh , nghe vậy nói đều biến sắc.

Mộc Kiếm Thanh đồng dạc hỏi :

- Nếu chúng ta không ủng hộ dòng dõi Chu thì khôi phục nghiệp lớn thì đi phò tá tên đại gian tặc Ngô Tam Quế hay sao ?

Quy Chung đột nhiên bật cười lên tiếng :

- Ngô Tam Quế là người tốt lắm mà. Lão cho ta một tấm da hổ trắng để làm áo bào. Các vị đã nhìn thấy bao giờ chưa ?

Hắn nói rồi phanh tấm áo ngoài ra để hở tấm áo da bạch hổ, vẻ mặt nhơn nhơn đắc ý.

Quy Tân Thụ tức quá quát lên :

- Tiểu hài tử ! Người không được nói nhăng nói càn ở đây.

Tô Cương cười lạt nói :

- Trong con mắt Quy thiếu gia thì một mảnh áo bào còn quý trọng hơn cả giang sơn người Hán chúng ta.

Quy nhị nương tức giận quát :

- Hài tử ! Người cởi ngay tấm áo da hổ ra.

Quy Chung ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy ?

Quy Tân Thụ không nói nửa lời. Lão vươn tay rút lấy thanh trường kiếm ở sau lưng Quy Chung.

Bỗng thấy ánh bạch quang chuyển động. Tiếp theo những tiếng "roạc roạc" vang lên.

Thanh trường kiếm trong tay Quy Tân Thụ xoay đi một vòng, lướt qua phía trước, phía sau, trên cánh tay và hai đầu vai Quy Chung.

Quần hào giật mình kinh hãi đều đứng phắt dậy toan nhảy tới . Ai nấy đều cho là Quy Tân Thụ muốn giết con. Nhưng chỉ thấy tấm áo da của Quy Chung bị cắt đứt 17,18 miếng, rớt xuống quanh mình hắn, để lộ tấm áo lót bằng vải ra.

Quy Tân Thụ lia mấy nhát kiếm này rất chuẩn đích, chỉ hót đứt lần áo da chứ không tơ hào đụng đến áo lót bên trong, nên chẳng thấy một vết tích nào.

Quần hùng coi đã rõ ràng đều nổi tiếng hoan hô.

Quy Chung sợ hãi đến ngẩn người. Hắn nổi cơn ho sù sụ, ấp úng la :

- Gia gia !... Gia gia ...

Hắn vừa ho vừa nói không ra tiếng.

Quy Tân Thụ vung tay một cái. Thanh trường kiếm đã chuồn vào vỏ.

Lão cởi tấm áo bông của mình khoác lên mình Quy Chung nói :

- Mặc vào đi !

Quy nhị nương lượm những tấm da bạch hổ rách ở dưới đất vút vào trong hỏa lò. Lập tức lửa cháy bùng lên. Mùi khét lẹt tỏa ra khắp gian phòng.

Chỉ trong khoảng khắc, tấm da bạch hổ đã cháy thành than.

Vì Tiểu Bảo la lên :

- Đáng tiếc ôi đáng tiếc !

Quy Tân Thụ nói :

- Đi thôi !

Rồi lão cất bước tiến ra cửa sảnh đường.

Trần Cận Nam nói :

- Quy nhị hiệp đi lo việc lớn, bọn tại hạ xin theo để kính cẩn nghe lời sai bảo.

Quy Tân Thụ đáp :

- Lão phu không dám. Bất tất phải thế.

Lão nói rồi tiếp tục đi ra cửa.

Vì Tiểu Bảo biết lão muốn động thủ ngay tức khắc mà gã chưa kịp báo cho Hoàng đế biết, liền tự nhủ :

- Ta phải dùng kế hoãn binh, cản trở lão mới được.

Gã liền lớn tiếng :

- Trong Hoàng cung chẳng có một vạn thì cũng phải năm ngàn căn phòng. Lão tiền bối có biết Hoàng đế Thát Đát ở phòng nào không ?

Quy Tân Thụ chưng hửng. Lão biết gã nói có lý. Trong cung cấm, nhà cửa kể có hàng ngàn hàng vạn thì biết kiếm Hoàng đế ở phòng nào ?

Lão quay lại hỏi :

- Người có biết không ?

Vì Tiểu Bảo lắc đầu đáp :

- Tại hạ cũng không rõ, Hoàng đế Thát Đát sợ người hành thích đêm đêm thường đổi chỗ ngủ. Hôm thì ngủ ở cung Từ Ninh, hôm ngủ tại cung Cảnh Dương. Có khi ở cung Trường Xuân, cung Hàm Phúc, cung Diên Hy...

Gã kể một tràng dài mười mấy cung viện. Quy Tân Thụ nghe gã nói cặp lông mày nhăn tít lại.

Vì Tiểu Bảo lại nói :

- Ngay bọn Thái giám, thị vệ kề cận Hoàng đế cũng không biết được đêm nay y ngủ ở cung nào.

Quy Tân Thụ hỏi :

- Tiểu huynh đệ nói vậy thì làm thế nào mới kiếm được Hoàng Đế ?

Vì Tiểu Bảo lắc đầu đáp :

- Hoàng đế lâm triều, văn võ bá quan đều trông thấy. Nhưng sau khi y vào nội điện, chỉ có y muốn kiếm ai thì được, còn người ngoài vĩnh viễn chẳng thể nào kiếm thấy y.

Quy Tân Thụ nghe Vì Tiểu Bảo nói vậy, chau mày ngẫm nghĩ, không khỏi ngân ngừ.

Vì Tiểu Bảo thấy Quy Tân Thụ ra chiều ngẩn ngại. Gã rất lấy làm đắc ý hỏi :

- Quy nhị gia ! Nhị gia đã biết Hoàng đế Thát Đát có bao nhiêu phi tần không?

Quy Tân Thụ hắng giọng một tiếng, trợn mắt lên không đáp.

Vi Tiểu Bảo lại nói :

- Theo lời thầy đồ thì trong tam cung lục viện của Hoàng đế có đến ba ngàn người. Sự thực thì Hoàng đế Thát Đát không nhiều vợ đến thế, chỉ độ một ngàn năm sáu trăm người mà thôi. Đêm nào cũng như đêm ấy, Hoàng đế đều làm tân lang. Bữa nay ngủ với cô phi tần thứ 851, ngày mai lại sang phòng cô 1034. Vậy mà nhị gia định vào Hoàng cung để kiếm Hoàng đế thật muôn vàn khó khăn ! Ngay phi tần của Hoàng đế cũng chẳng biết đêm nay nhà Vua ngủ ở đâu. Có bà chờ suốt ba bốn năm trời chưa được Hoàng đế chiếu cố mà cũng chẳng biết suốt đời Hoàng đế có đến với mình lần nào hay không ?

Trần Cận Nam hỏi :

- Tiểu Bảo ! Người ở trong Hoàng cung lâu ngày chắc là biết cách tìm thấy Hoàng đế?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Ban ngày muốn kiếm Hoàng đế còn dễ hơn một chút, nhưng ban đêm thì chẳng thể nào tìm tới nơi được.

Trần Cận Nam nói :

- Nếu vậy để đến ngày mai chúng ta sẽ hoá trang để người dẫn vào cung hành động. Có phải người đã đưa hai vị Tiền huynh đệ và Ngô nhị ca đây vào trong cung rồi không ?

Ông vừa hỏi vừa trở vào Tiền lão bản và Ngô Lập Thân.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Tiền đại ca mới vào đến Ngự trù phòng. Còn Ngô đại ca và mấy vị tiến vào Hoàng cung liền bị bọn vệ sĩ ... phát giác. Có thể nói là các vị này muốn thấy mặt Hoàng đế còn phải cách xa hàng chục dặm đường ..

Gã quay sang hỏi hai lão :

- Tiền đại ca ! Ngô nhị ca ! Các vị bảo có đúng thế không ?

Hai lão Tiền, Ngô gật đầu luôn mấy cái .

Hai người này đã vào tới Hoàng cung đều biết muốn kiếm Hoàng đế ở trong cung cấm chẳng khác gì đáy biển mò kim.

Vì Tiểu Bảo nói tiếp :

- Nhưng đệ tử đã có cách.

Trần Cận Nam hỏi :

- Người có biện pháp gì ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Sáng mai đệ tử vào cung ra mắt Hoàng đế, thế nào y cũng nhắc tới vụ Ngô Tam Quế tạo phản. Đệ tử nhân cơ hội đó liền hỏi Hoàng đế trừ diệt Ngô Tam Quế bằng cách nào, rồi đưa đây câu chuyện đến chỗ nhà Vua ra ngoài thành coi biểu diễn súng lớn. Nhà vua ra khỏi cửa cung rồi mình hạ thủ dễ hơn nhiều. Việc hành thích thành công chẳng nói làm chi, bằng mưu sự bất thành thì chuồn đi là xong. Có thể mới đỡ cho mình.

Quy nhị nương cười lật hỏi :

- Liệu Hoàng đế có nghe lời đưa trẻ nít như người không ? Nếu ba năm y không ra khỏi Hoàng cung thì chẳng lẽ chúng ta cũng chờ cả ba năm hay sao ? Người từ chối như vậy tức là có ý không chịu dẫn chúng ta vào cung hành động mà thôi.

Mộc Kiếm Thanh nói :

- Tiểu đệ đã vào cung định hành thích Hoàng đế rồi. Nói ra lại mắc cỡ : vụ đó đã làm thiệt mạng mấy người của Mộc Vương phủ. Ngoài ra Xá muội cùng Phương sư muội và Ngô sư thúc đây đều bị hãm ở trong cung. May nhờ Vi hương chủ vì lòng nghĩa hiệp hết sức cứu viện mới thoát nạn. Chẳng phải bọn tiểu đệ nhất gan sợ chết, nhưng vụ này thực khó mà thành công được.

Quy nhị nương lại ngó Vì Tiểu Bảo bằng cặp mắt lạnh lùng hỏi :

- Bộ người mà giải cứu được bọn họ thoát hiểm ư ?

Ngô Lập Thân liền nói ngay :

- Vì hương chủ đây tuy nhỏ tuổi mà nhân nghĩa hơn đời, cơ trí khôn lường !
Tinh mạng của huynh đệ hoàn toàn nhờ y cứu thoát.

Quy nhị nương nói :

- Mộc Vương phủ làm việc không thành, song Quy gia biết đâu không làm được ?

Liễu Đại Hồng tức mình đứng phắt dậy nói :

- Hiền phu phụ thân quyền vô địch, dĩ nhiên còn hơn gấp trăm lần những người trong Mộc Vương phủ nhỏ của bọn tại hạ. Vậy xin nhị vị khởi giá động thân. Bọn tại hạ ngồi đây kính cẩn chờ đợi hảo âm.

Một người anh em trong Hồng Thuận Đường của Thiên Địa Hội nói theo :

- Vì hương chủ ! Tưởng hương chủ nên cùng đi với nhị vị hảo anh hùng cho chắc hơn. Lỡ ra vợ chồng Quy nhị hiệp bị bọn vệ sĩ bắt được đã có hương chủ tìm biện pháp giải cứu.

Hắn cảm hận ba người nhà họ Quy đã sát hại Ngô Lục Kỳ, nên dù ở trước mặt tổng đà chúa cũng không nhin được mà thốt nên lời mai mỉa.

Vì Tiểu Bảo cũng mắng thâm trong bụng :

- Bọn ba con rùa đen này vào cung mà bị bắt thì chẳng thà ta chịu chết chứ quyết không giải cứu.

Gã cười đáp :

- Khi nào vợ chồng Quy nhị hiệp để cho bọn vệ sĩ bắt được mà ông bạn phải lo ngại ? Trong Hoàng cung bắt quá có hơn tám ngàn vệ sĩ thì Quy thiếu gia chỉ ho mấy tiếng cũng đủ làm cho bọn chúng bị chấn động chết ngắc cổ cò.

Quần hào Thiên Địa Hội và Mộc Vương phủ đều bụng miệng cười thâm. Một số không nhin được bật cười lên tiếng.

Quy Chung ngây ngô cười hỏi :

- Có chuyện đó thật ư ? Nếu thế thú quá ! Bọn chúng sợ ta ho lắm hay sao?...

Hắn chưa dứt lời lại nổi cơn ho sù sụ.

Vợ chồng Quy Tân Thụ vừa thẹn vừa tức. Một người nắm lấy cánh tay Quy Chung lôi đi băng băng ngoài sảnh đường.

Trần Cận Nam vội nói :

- Xin Quy nhị hiệp bớt giận, tiểu đệ có điều muốn thương nghị.

*** *vietkiem.com* ***